

BÍRÁK

15 -16. FEJEZET

Sámson 20 éven keresztül volt Izrael bírása. Miután 30 vőfélyének feltett egy találókérdést és ezt ők megoldották, mert Sámson filiszteus menyasszonya elárulta a megoldást, Sámson megölt 30 filiszteust Askelonban, és megadta a vőfélyeknek a 30 rend ruhát, amivel tartozott a találókérdés megoldásáért, majd visszament Estólba, a hazájába.

A 15.-ik fejezetben:

Történt egy idő múlva, búzaaratás idején, hogy meglátogatta Sámson a feleségét, egy kecskegidát hozva magával. Ezt mondta: Be akarok menni a feleségemhez, a szobájába. De az asszony apja nem engedte bemenni.

Ezt mondta az apja: Én már azt gondoltam, hogy végképp meggyűlölted őt, ezért hozzáadtam a vőfélyedhez. De a húga még nála is szebb. Legyen ő a tied helyette!

Sámson azonban ezt mondta nekik: Ez egyszer nem én leszek a hibás, ha rosszat teszek is a filiszteusokkal. Azzal elment Sámson, fogott háromszáz rókát; csóvákat készített, és farkaikat egymásnak fordítva csóvát tett minden két róka farka közé.

Majd meggyűjtotta a csóvákat, és ráhajtotta a rókákat a filiszteusok lábán álló gabonájára. Így gyűjtotta fel a kévákat és a lábán álló gabonát, sőt a szőlőket és az olajfás kerteket is.

Ekkor azt kérdezték a filiszteusok: Ki tette ezt? És mondták: Sámson, a timnai ember veje, mivel elvette tőle a feleségét, és a vőfélyhez adta. Felvonultak azért a filiszteusok, és megégették az asszonyt és az apját.

De Sámson azt mondta nekik: Ha ti így tettetek, én meg bosszút állok rajtatok, és csak azután nyugszom meg!

És hatalmas csapásokkal agyba-főbe verte őket. Azután elment, és az étámi sziklahasadékban lakott.

A filiszteusok felvonultak, tábort ütöttek Júdában, és ellepték Lehit.

A júdabeliek megkérdezték: Miért vonultatok föl ellenünk? Azok így feleltek: Azért vonultunk föl, hogy megköttözzük Sámson, és úgy bánjunk vele, ahogyan ő bánt mivélünk.

Ekkor odament háromezer júdabeli ember az étámi sziklahasadékhoz, és ezt mondták Sámsonnak: Nem tudod, hogy a filiszteusok uralkodnak rajtunk? Miért tetted ezt velünk? De ő így felelt nekik: Ahogyan ők bántak velem, én is úgy bántam velük.

Majd azt mondták neki: Azért jöttünk ide, hogy megköttözzünk, és a filiszteusok kezébe adjunk. Sámson ezt mondta nekik: Esküdjetek meg, hogy nem vertek agyon!

Azok így feleltek neki: Nem! Csak jól megköttözzünk, és a kezükbe adunk, de semmi esetre sem ölünk meg. Azzal megköttözték két új kötéllel, és elvitték a szikláról.

Amikor Lehibe ért, a filiszteusok ujjongva mentek eléje. De megszállta az ÚR lelke, és olyanná lettek karján a kötelek, mint a tűz égette lenfonál, úgyhogy a béklyók lemállottak a kezéről.

Talált egy még ki sem száradt szamár-állcsontot, utánanyúlt, felkapta és agyonvert vele ezer embert.

Ezt mondta Sámson: Szamár állcsontjával rakásra vertem őket, szamár állcsontjával agyon vertem ezret!

Amikor ezt elmondta, eldobta kezéből az állcsontot, és elnevezte azt a helyet Állcsont-magaslatnak.

De nagyon megszomjazott, és így kiáltott az ÚRhoz: Te ilyen nagy szabadítást vittél végbe szolgálád által, mégis most szomjan kell meghalnom, vagy a körülméletlenek kezébe kell esnem!

Akkor Isten kettéhasította azt a mélyedést, amely Lehiben van, és víz fakadt belőle. Ő pedig ivott, életereje visszatért, és feléledt. Ezért nevezik azt Kiáltó-forrásnak. Ott van Lehiben még ma is.

Sámson húsz esztendeig volt Izrael bírása a filiszteusok idejében.

Ez volt az első problémája a filiszteusokkal, amely abból származott, hogy ő maga ment a filiszteusok városába, és az ellenség táborában értelmetlen vágyakkal magára vonta a figyelmet.

A filiszteusok nagyon erkölcstelenek voltak, a prostitúció teljesen elfogadott dolog volt közöttük, ezért testi szempontból nagyon vonzó volt odamenni, és valószínű, hogy ez az erkölcstelen szabadosság vonzotta Sámson is oda.

A második találkozása a filiszteusokkal Gáza városában történt, amely a filiszteus tengerpart déli területein feküdt:

Egyszer Sámson elment Gázába, meglátott ott egy parázna nőt, és bement hozzá.

A gázaiaknak megmondták: Idejött Sámson! Körülvették, és lestek rá egész éjjel a város kapujában, de csendben maradtak egész éjjel, mert azt gondolták: Majd ha megvirrad reggel, meggyilkoljuk őt.

Sámson éjjelig feküdt. Éjjélkor aztán fölkel, megragadta a városkapu ajtaját a két ajtófélfával együtt, és kiszakította zárastul, majd a vállára vette, és fölvitte a hegytetőre, Hebrónnal szemben.

Hebron Gázától kb. 25 mérföldre (40 km-re) található. Sámson ismét az ellenség táborában hívta fel magára a figyelmet. Lehet játszani a tűzzel, de végül meg fog égetni!

Néha, amikor valakinek sikerül vágyai kielégítése közben különleges dolgokat megoldani, azt kezdi hinni, hogy ő lett a helyzet ura, és mindvégig meg fogja úszni a dolgot. De végül mindig bukás a vége.

Történt ezután, hogy megszeretett egy asszonyt a Szórék völgyében, akinek Delila volt a neve.

A filiszteusok városfejedelmei elmentek az asszonyhoz, és azt mondták neki: Szedd rá, és derítsd ki, hogy mitől olyan nagy az ereje, és hogyan tudnánk megkötözni és elbánni vele? Akkor mi egyenként ezeregyszáz ezüstit adunk neked!

Delila ezt mondta Sámsonnak: Mondd meg nekem, mitől olyan nagy az erőd, mivel lehet megkötözni téged, és hogyan lehet elbánni veled?

Sámson azt felelte neki: Ha megkötöznek hét nyers ínna, amelyek még nem szárazak, akkor elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember.

Ekkor a filiszteusok városfejedelmei hoztak az asszonynak hét nyers inat, amelyek még nem voltak szárazak, és az megkötözte őt azokkal.

Eközben egyesek lesben álltak a belső szobában. Akkor ezt mondta neki az asszony: Jönnek a filiszteusok, Sámson! De ő úgy elszakította az inakat, ahogyan a kőcmadzag elszakad, ha tűz éri. Így nem tudódott ki, miben van az ereje.

Delila akkor ezt mondta Sámsonnak: Becsaptál, és hazudtál nekem. De most igazán mondd meg nekem, mivel lehet megkötözni téged?

Sámson így felelt neki: Ha jól megkötöznek új kötelekkel, amelyeket még semmire sem használtak, elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember.

Delila tehát új köteleket szerzett, és azokkal kötözte meg őt. Azután ezt mondta neki: Jönnek a filiszteusok, Sámson! Eközben egyesek lesben álltak a belső szobában. De ő letépte azokat a karjáról, mint a cérnaszálat.

Delila akkor ezt mondta Sámsonnak: Eddig becsaptál, és hazudtál nekem. Mondd meg már nekem, mivel lehet megkötözni téged? Sámson azt felelte neki: Ha összeszövöd fejem hét hajfonatát a szövőszék fonalával.

Gondolhatjátok, hogy „Sámson, nagyon ügyes vagy, mert nem árulod el az igazat, hagyd csak, hogy találgasson.” A valóság viszont az, hogy Sámson kompromisszumokat köt, és ez mindig veszélyes. Amikor megkérdezte, hogy mi az erejének titka, egyszerűen csak azt kellett volna felelje, hogy nem tartozik rád, nem mondom meg soha. Ehelyett viszont játékokat játszik, mert azt hiszi magáról, hogy

nagyon okos. És közben a vallomásai egyre közelebb kerülnek az igazsághoz: már a hajáról kezd beszélni.

Vannak olyanok, akik életük egy pontján különleges módon elkötelezték magukat Istennek: „mostantól kezdve egész életemet Istennek szentelem”. Aztán megszólalt a telefon, és az egyik barátjuk így szól: „Gyere át ma este, bulizunk egyet.” Előtte viszont megfogadta, hogy többé nem fogja ezt az életet élni, mindent Krisztusért fog tenni ezután. „Kösz, hogy hívsz, de nem hiszem, hogy most ráérek, inkább ma este korábban fogok lefeküdni.” Mire a válasz „milyen kár, pedig jól fogunk szórakozni.”

Erre azt gondolhatjuk, hogy milyen jól megoldotta a helyzetet, csak így tovább! Nem ment el. De várjunk csak egy pillanatra: nem volt teljesen őszinte a válasz, és ezzel nyitva maradt a kapu egy újabb meghívásra. Ha a válasz így hangzott volna: „Nem tudok elmenni, mert elköteleztem magam Jézus Krisztusnak, és többé nem fogom ezt a bulizós életet élni, ez már nem kell nekem”, soha többé nem hívnának fel.

Ezúttal őszinte és igaz a válasz, és a kapu becsukódott, és ezt kell tegyük a gonosz dolgok előtt – becsukni a kaput. De sajnós, sokszor nyitva hagyjuk azt, mert semmitmondó kifogásokat találunk ki. Sámsonnal is ez volt a baj: nyitva hagyta az ajtót, és egyre gyengült.

Ha összeszövöd fejem hét hajfonatát a szövőszék fonalával.

Az asszony még egy cövekkal is rögzítette, azután ezt mondta neki: Jönnék a filiszteusok, Sámson! De ő fölébredt álmából, és kitépte a cöveket, a vetélőt és a szövedék fonalát.

Az asszonyok tudják, hogy amikor már minden más csődöt mondott, akkor ki kell próbálni a könnyeket:

Delila ezt mondta neki: Hogyan mondhatod, hogy szeretsz, ha nem enyém a szíved? Már háromszor csaptál be, mert nem mondtad meg nekem, mitől olyan nagy az erőd.

Amikor mindennap zaklatta és gyötörte szavaival, halálosan megunta a dolgot.

Feltárta előtte egészen a szívét, és ezt mondta neki: Borotva nem érte soha a fejemet, mert Istennek vagyok szentelve születésemtől fogva.

Sámson ereje abban rejlett, hogy életét Istennek szentelték még születése előtt, amikor az Úr angyala kijelentette az anyjának, hogy fia lesz, és azt is elmondta neki, hogy soha se érje borotva a fejét, és sohase igyon a szőlőtöke gyümölcséből, mert születésétől fogva nazarénus kell tgyen.

A 4Mózes 6.-ik fejezetében olvashatjuk a nazarénusi törvényeket. Gyakran megtörtént, hogy valaki különleges módon akarta elkötelezni élete egy időszakát Istennek, általában az ünnepnapok előtt. A 4Mózesben le van írva, hogy ilyenkor nem érhet borotva a fejet, nem lehetett bort, ecetet, vagy szőlőlevet inni, sőt még szőlőt és mazsolát sem lehetett enni, semmit, ami a szőlőtökéről származott. Ennek nem tudom az okát, egyszerűen csak önmegtagadási folyamat lehetett. Abban az időben a mazsola volt az egyik ínycsókájuk. A nyár folyamán megszáritották a gyümölcsöket, és egész télen ezeket ették.

A fogadalmi idő letelte után aztán leborotvták a hajukat, és ezt Isten elé vitték égőáldozatként.

Sámson nem egy időszakos fogadalmat tett, hanem ő egész életét Istennek kellett szentelje. Ez volt erejének titka. E nazarénusi fogadalomnak a külső jele volt az, hogy a haját sohasem vágatta le.

Ha megnyírnak, odalesz az eröm, elgyengülök, és olyan leszek, mint bármely más ember.

Kitárta a szívét Delila előtt.

Amikor Delila látta, hogy egészen feltárta előtte a szívét, elküldött, és hívatta a filiszteusok városfejedelmeit, és ezt üzenté: Most jöjjetek, mert egészen feltárta előttem a szívét! A filiszteusok városfejedelmei elmentek hozzá, és a pénzt is vitték magukkal. Ekkor elaltatta Sámson a térdén, hívott egy embert, és levágott hét hajfürtöt a fejről.

Gondolhatod magadban, hogy hogyan lehet ennyire ostoba? Hát tudhatta, hogy Delila eddig is mindent kipróbált, amit neki elmondott: megkötözte, befonta a haját, csak hogy elkaphassák. Tudhatta volna! Pál azt mondta Timóteusnak, hogy „menekülj a fiatalkori vágyaktól, amelyek kárhozatra és pusztulásra viszik az ember lelkét.”

Sámson a múlt győzelmeiben elmerülve túlzottan magabiztosan merült ismét álomba. Delila borbélyt hívatott, és miközben Sámson az ölében aludt, a borbély levágta a haját.

Azután elkezdte szólóingatni, de azt már elhagyta az ereje.

Ezt mondta Delila: Jönnék a filiszteusok, Sámson! Ő felébredt álmából, de azt gondolta: Kiszabadulok most is, mint máskor, csak megrázom magam! - mert még nem tudta, hogy elhagyta őt az ÚR.

Az Ószövetség későbbi részében találkozni fogunk Ászá királlyal, aki uralkodása elején egy hatalmas etióp hadsereggel kellett szembeszálljon. Ő az Úrhoz kiáltott, és az Úr győzelmet adott Izraelnek az etiópok fölött. Amikor jött hazafele e hatalmas hadsereg felett aratott győzelméből, Isten prófétája odalépett Ázához, és azt mondta: „Az Úr veled lesz, ha Te az Úrral leszel, de ha megtagadod Őt, Ő is elfordul majd tőled.”

Az Úr mindaddig Sámsonnal volt, amíg ő megtartotta a fogadalmát, annak ellenére, hogy nem mindig járt igaz úton, hatalmas erkölcsi gyengeség volt benne, és ostoba tetteket hajtott végre. Az Úr addig el nem hagyta őt, amíg Sámson maga nem hagyta el az Urat, és így megtört a fogadalom. Oda jutott, hogy még észre sem vette, hogy az Úr eltávozott tőle.

Van olyan lelki vakság, amely tönkre teszi az embereket, főleg akkor, ha az ellenség területén eszetlenkednek. Játszadoznak a bűnnel, és megtörténhet, hogy úgy elszigetelődnek Istentől, hogy észre sem veszik, hogy Isten ereje már nincs jelen az életükben.

Sokan azt hiszik, hogy mivel Isten kenete még mindig az életükön van, ezért Isten örül mindannak amit cselekednek. Ez egy hibás következtetés. Isten nem vonja vissza azonnal a kenetét egy ember életéből azért, mert az ember elbukott, vagy rosszat cselekedett. Sokan azzal takaróznak, hogy „Isten még mindig használ minket”, és ezt Isten elfogadásának jeléül veszik. Isten nem vonja meg azonnal magát tőlük, de ha ezen az úton haladnak tovább, akkor egy nap eljuthatnak arra a pontra, hogy Isten Lelke valóban eltávozik tőlük, és ezt észre sem fogják venni egy ideig.

Sámson sem látta a saját lelki állapotát, és velünk is megtörténhet ugyanez. „Ha azt mondjuk, hogy nincs bennünk bűn, becsapjuk magunkat, és az igazság nincs meg bennünk.” Sokan önmagukat csapják be a saját lelki dolgaikkal kapcsolatban.

Sámson elhagyta az Úr ereje, és az az ember, aki egyszer egy szamar álcsonjtjával vert agyon ezer filiszteust, most nem tud szembeszállni néhány emberrel.

a filiszteusok megragadták, kiszúrták a szemét, és elvitték Gázába. Bilincsbe verték, és malmot kellett hajtania a foglyok házában.

Akkoriban a malmokban hatalmas malomköveket használtak az őrlésre. Ezekbe a kövekbe kis vájatokat véstek körös körül, és a kő közepére egy lyukon keresztül egy tartóoszlopot erősítettek, és egy másik követ forgattak rajta általában ökrök segítségével körbe-körbe. Az asszonyok beöntötték a kövek járataiba a gabonát, és a malomkövek liszté őrölték azt.

Sámsont beállították az ökrök helyett, és ő hajtotta a malomkövet. Volt már életemben néhány nagyon unalmas munkám: egyszer egyik farmon reggeltől estig babot kellett halomba rakjak. Nagyon unalmas volt, alig vártam már az ebédidőt. De az olyan messze volt mindig, aztán meg az estét vártam, hogy legyen vége.

Paradicsomot is szedtem, ami szintén nagyon uncsi volt, végül paradicsom háborúba torkollott az egész, és így volt valami érdekes is benne. Mégis nagyon unalmas volt, a napok hónapoknak tündek közben.

El tudjátok képzelni, hogy milyen unalmas lehet egész nap egy malomkövet hajtani körbe-körbe? Szörnyű élet lehetett, hisz még a látását is elvesztette Sámson, és semmi jó dolog nem várt már rá. Ez az egyik legszínesebb kép, amely megmutatja, hogy hová vezethet az, ha teljessen átadjátok magatokat a vágyaitoknak, és bűnben éltek. A végső hatása az lesz, hogy Isten igazságával kapcsolatban teljesen megvakultok, ugyanakkor olyan ereje van a bűnnek, hogy többé nem fogtok tudni szabadulni attól.

Pedig az egész csak egy kis élvezettel kezdődött, de idővel olyan ereje lett fölötted, hogy most már egyáltalán nem élvezed, de nem tudsz többé szabadulni tőle. És aztán rabságába kerülsz, utálni kezded magadat, kezded utálni azt amit csinálsz, de többé már nem lesz kiút, és életed szörnyű és reménytelen lesz, értelmetlen lesz folytatni az egészet.

Igy járt Sámson is, a bűn hatásait nagyon festőien elvenítve meg.

De Sámson fején nőni kezdett a haj azután, hogy levágták.

Mindebben Isten csodálatos kegyelmét láthatjuk. Sámson elrontott mindent. Megvolt benne a nagyság ígérete, megmenthette volna Isten népét az ellenség kezéből, és a Izrael egyik legnagyobb és legemlékezetesebb szabadítója lehetett volna. A neve Dáviddal, Sámuellel együtt szerepelhetett volna, de nem volt képes saját vágyait kordában tartani, és így megvakulva örölt a malomban.

De a haja nőni kezdett. Ebben benne van az evangélium, mert „mindnyájan vétkeztünk, és híjján vagyunk Isten dicsőségének”, mindnyájan elbuktunk Isten előtt, mindnyájan csapdába kerültünk, és azt gondoltuk, hogy már nincs többé kiút. De Isten kegyelmes, és annak ellenére, hogy mi elfordultunk tőle, Ő nem hagy cserben minket. Annak ellenére, hogy megtagadtuk Őt, csak egyszerűen vissza kell forduljunk feléje, és Ő irgalmas és kegyelmes lesz velünk.

Egy unalmas munkát végezve nagyon sokat lehet gondolkodni. El tudom képzelni, hogy Sámson sokat gondolkodott miközben a malomban dolgozott. Elgondolhatta, hogy milyen ostoba volt, és végigélhette ismét a hibáit, és mondhatta magában, hogy „bárcsak akkor másképp cselekedtem volna, bárcsak ne mentem volna le a filiszteusok városába, bárcsak otthagytam volna Delilát, bárcsak..., bárcsak...”. És elérkezett élete legmélyebb pontjára.

Gyakran Isten el kell juttasson életünk legmélyebb pontjára ahhoz, hogy feltekintsünk rá.

Amint Sámson érezte, hogy kezd nőni a haja, a szívében azt gondolhatta, hogy „Istenem, megújítom a fogadalmamat, de vajon mit tudsz most már velem kezdeni. Amim megmaradt azt neked adom.” Többé sohasem érheti el azt, amit elérhetett volna azelőtt, de ami megmaradt, azt az Úrnak adta ismét.

Egyszer a filiszteusok városfejedelmei összegyűltek, hogy nagy áldozatot mutassanak be isteniüknek, Dágónnak, és hogy örvendezzenek. Ezt mondták: Kezünkbe adta istenünk Sámson, aki ellenségünk! Amikor meglátta őt a nép, dicsőítették istenüket, és ezt mondták: Kezünkbe adta istenünk azt, aki az ellenségünk, aki pusztította földünk, s oly sokat megölt közülünk! Azután olyan jókedvük támadt, hogy ezt mondták: Hívjátok ide Sámson, hadd szórakoztasson bennünket! Oda is hívták Sámson a foglyok házából, hogy szórakoztassa őket, és odaállították az oszlopok közé.

A filiszteusok elkezdtek csúfolni és ugratni, viccelődtek vele, amint dülöngélve próbált bemenni a terembe, mert semmit sem látott. Valaki kitette a lábát, és Sámson pedig felbukott benne, és mindenki hatalmas röhögésbe tört ki, hogy az az ember, akitől egyszer annyira rettegetek, most milyen gyenge és szerencsétlen. És ez nagy kárörömmel töltötte el őket.

Sámson ezt mondta annak a fiúnak, aki a kezét fogta: Eressz el, hadd tapogassam meg az oszlopokat, amelyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk! A ház tele volt férfiakkal és asszonyokkal, ott voltak a filiszteusok városfejedelmei, a tetőn pedig mintegy háromezer férfi és nő, akik Sámson játékán szórakoztak. Ekkor Sámson az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Ó, Uram, URam! Emlékezz meg rólam, és erősíts meg engem még most az egyszer, én Istenem

Dávid is elvesztette Isten lelkét amikor Btsabéval vétkezett, és a gyermeke meghalt. Ekkor Dávid megvallotta bűnét Istennek, és azt olvashatjuk az 51.-ik zsoltárban:

*Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet!
Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!
Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!*

Más fordítás szerint, add vissza nekem a szent lelkedet. Oh, Istenem, hadd érezzem ismét a jelenlétedet, erődöt. Ez volt Sámson imája is. Nincs miért éljek, hadd halljak meg a filiszteusokkal együtt.

Ekkor Sámson az ÚRhoz kiáltott, és ezt mondta: Ó, Uram, URam! Emlékezz meg rólam, és erősíts meg engem még most az egyszer, én Istenem, hogy bosszút állhassak a filiszteusokon a két szememért! Azzal átfogta Sámson a két középső oszlopot, amelyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és nekik feszült. Majd ezt mondta Sámson: Hadd haljak meg én is a filiszteusokkal együtt! Azzal megfeszítette erejét, úgyhogy a ház rádőlt a városfejedelmekre és az egész népre, amely benn volt. Így többet ölt meg halálával, mint ahányat megölt életében.

Isten kegyelme megadta neki, hogy még egyszer megtapasztalja az Ő erejét, és élete legnagyobb győzelmét aratva halt meg.

Jézus az Újtestamentumban azt mondta a tanítványainak, hogy „ti vagytok a föld sója, de ha a só elveszti az ízét, akkor semmi másra sem jó, csak arra, hogy kidobják, és az emberek lábai tapossák azt.” Sámson is jó példája ennek az allegóriának, mert Isten arra választotta ki őt, hogy Izrael szabadító sója legyen, de ő a testi gyengeségei miatt elvesztette ízét, és a filiszteusok alatt pusztult el.

Sámson szomorú története újból és újból megismétlődik, amikor olyan emberekkel találkozunk, akik eltékozzák a bennük rejlő lehetőségeket. Isten különleges képességekkel, tehetséggel áldotta meg őket, és ők pedig testük gyengeségei miatt elpazarolják azokat. Sohasem érik el azt a teljes dicsőséget és erőt amelyet Isten neki ajándékozott.

54 perc